

DYREFONDET

Hunde-Journalen • Katte-Journalen

Bladet for dyrevenner

Nr. 2 • april/maj 2008 • 63. årgang

En hund kan være til stor hjælp

En voksende spiral af gensidig tillid er fundamentet i al hundetræning, mener Jeanette Sams-Dodd - og hun ved, hvad hun taler om.

Af Hanne Goldschmidt

Fotos: Frank Sams-Dodd

I det meste af en menneskealder har Jeanette Sams-Dodd trænet hunde på højt niveau. Sammen med sin mand Frank har hun dannet et lille foretagende, som de har

kaldt Canix, og som uddanner både epilepsi-hunde og service-hunde til handicappede, foruden at hun har en konsultation for folk med problemhunde, eller folk, som

vil være sikre på at få den helt rigtige familiehund.

"Det er ikke noget profit-firma," understreger hun. "Vi lever ikke af det, men gør det ud fra ønsket om

Servicehunden Hannah tømmer vaskemaskinen.

at øge respekten for hunde. Frank arbejder i medicinalindustrien, og det medfører, at vi må bo i udlandet meget af tiden og være indstillede på at flytte rundt."

Ingen steder uden hundene

I øjeblikket har Jeanette Sams-Dodd tre hunde, en Dansk-Svensk Gårdhund på 13 år, som bærer navnet Rasmus, og to Labradorer, Hannah på 8 og Dinah på 6.

"Og vi rejser ingen steder hen, hvor hundene ikke må komme med," siger hun. "Det er helt uden for diskussion. De er anskaffet for at være vores hunde.

Rasmus har været med i den danske spillefilm "Fukssvansen", en dansk kortfilm og flere reklamer, og det at få en Dansk-Svensk Gårdhund til at optræde på kommando er lidt af en opgave. Men han er nu i det hele taget ret speciel - han er vist også den eneste af racen, som henter bolde i vandet og bringer dem pænt tilbage og afleverer til hånd.

De to Labradorer er uddannede service-hunde og bruges til demonstrationer og til opvisninger på messer. De har været med, fra de bare var et halvt år.

De er meget dygtige. De kan rundt regnet 250 kommandoer, og

de elsker at lære. Det er simpelthen bare det bedste! De er så glade for det, at de bliver helt frustrerede, når jeg ikke kan finde på mere at lære dem.

Det var jo lidt synd for dem, så nu træner vi også for sjov, sådan lege-øvelser. Men jeg sørger selvfølgelig for, at de ikke glemmer deres egentlige kunnen."

Hund i konfirmationsgave

"Jeg har været vild med hunde hele mit liv. Som barn læste jeg alt om hunde, og jeg plagede og plagede min mor for at få en. Men hun ville fornuftigt nok ikke give et barn et så stort ansvar.

Først til min konfirmation fik jeg min hund, en Curly Coated Retriever. Min mor havde læst, at det var hunde med sans for humor, og det faldt hun for.

Hvad konfirmationen angik, kunne mor godt have sparet sig hele festen. Jeg sansede kun, at jeg fik hund, selv om vi først fandt frem til ønskehvalpen nogle måneder senere.

Og så begyndte jeg at træne den. Bl.a. tog jeg et jagttegn, for at vi kunne have noget at træne mod. Jeg har aldrig skudt noget som helst, men jeg tog med på jagter som hundefører og nød at se hun-

dens glæde ved at apportere. Under alle omstændigheder blev han så dygtig, at han flere gange blev placeret i vinderklasse på Dansk Retrieverklubs markprøver. Det er ellers en disciplin, en Curly Coated normalt slet ikke er god til. Han var den første og eneste i Danmark, som er nået så langt, så det var jeg meget stolt af. Han var virkelig en pragtfuld hund."

Ad omveje til servicehundetrænerinstruktør

"Egentlig er jeg uddannet i erhvervslivet. I 5 år var jeg direktør for et dansk firmas datterselskab i Spanien - uden hunde, for jeg arbejdede og rejste alt for meget. Men en dag sagde jeg til mig selv, at jeg ikke ville et liv uden hunde.

Så rejste jeg hjem og begyndte på dyrlægestudiet.

Da jeg kom hjem til Danmark, havde jeg næsten med det samme skaffet mig en hund, en Flat Coated Retriever. Han blev en meget dygtig jagthund. Inden længe fik jeg også en 7 år gammel Labrador, og hvor var han dog fantastisk. Han viste mig med det samme enorm hengivenhed og tillid."

Handicap-hundene

"Jeg ville gerne videre, lære at træne mere, så jeg uddannede mig til servicehundetrænerinstruktør. Under kurset tænkte jeg på, om det, jeg lærte, ikke kunne gøres endnu bedre, så over de næste 3 år udviklede jeg mit helt eget, nye træningssystem.

Jeg begynder at træne hvalpen, allerede når den er 8 uger - og efter et år er den færdigt uddannet. Men udvælgelsen af hvalpen begynder endnu tidligere, allerede når den er 5-6 uger. Så kan man nemlig allerede få en masse at vide om dens psyke og evner. Man kan se, hvordan den fungerer i kuldet, hvordan den leger, hvordan den klarer presede situationer, om den er social eller en enegænger og en hel mas-

Datteren Elisabeth har et tæt forhold til Dinah.

→ se andet. Den skal være ligevægtig, nysgerrig og glad for at lege.

Selve træningen er 100% målrettet leg. I begyndelsen er det kun 5 minutter to gange dagligt, og jeg synes, det er vigtigt, at hvalpen optages i familien, mens den uddannes. Det er godt nok lidt hårdt, når den skal afleveres, men man får den bedste hund på den måde.

Det er også vigtigt, at hunden passer i temperament til den person, som skal bruge den. Kemi mellem dem skal være i orden, hvis man skal opnå den gensidige tillid, som er så vigtig. Den handicappede kan jo ikke være med i selve træningen, men er velkommen til at besøge hunden ofte og gøre sig fortrolig med den. Det er også vigtigt at gøre sig klart, hvilke særlige opgaver den enkelte handicappede har brug for, at hunden skal kunne løse. Her træner vi service-hunde til helt specielle formål, fx lærte vi én at hjælpe en person, som havde urin-pose."

Epilepsi-hundene

"Vi har fornemmelsen af, at der er et stort behov for epilepsi-hunde. Men de bliver trænet på en helt anden måde. Man behøver for det første ikke at begynde med en hvalp. Derimod kan man tit bruge den hund, familien har i forvejen, også selv om den ikke er helt ung.

Hunden og den epilepsiramte skal observeres igennem lang tid, så man kan se hundens adfærdsen-

dringer, når ejeren er tæt på et anfald. Og så begynder den egentlige træning.

Der skal bygges et tillidsforhold op mellem hund og ejer. Ejeren skal bringes til at se verden gennem hundens øjne, lære hundesprog, så at sige. Og han eller hun skal fremstå som en god og pålidelig leder efter hundens opfattelse. Det er et stort arbejde, der skal til, og selv om succes-raten er meget stor, er den helt afhængig af, om ejeren er indstillet på at bruge den tid og energi, der er nødvendig.

Jeg planlægger først hele træningsforløbet og sidder derefter på sidelinien, således at det er ejeren og hunden, som arbejder sammen. Jeg følger forløbet meget tæt og sikrer, at den ønskede udvikling opnås. Når alt ikke går efter planen, analyserer vi situationen, tilpasser træningen og fortsætter derefter med at opbygge tilliden.

Efterhånden opstår der en positiv spiral i tillidsforholdet, og så går resten af sig selv."

At højne hundens status

"Da vi dannede Canix og begyndte at uddanne service-hunde, var det også ud fra et ønske om at skabe større respekt om hunden og højne dens status. Jo mere hunde kan bruges til, jo større respekt får folk for deres værd.

Og i virkeligheden er den træning, service-hundene får, i prin-

cippet ikke så meget anderledes end den opdragelse, enhver hund skal have. Også dér er det jo et spørgsmål om at skabe den gode tillidsspiral. Jeg bruger også de samme principper, når jeg hjælper problemhunde, og det kan jeg godt lide. Jeg har været med til at hjælpe mange hunde, som ellers var på vej til den sidste tur hos dyrlægen.

At opdrage med godbitter er rigtig, rigtig godt, når hunden skal lære, hvad fx "sit" betyder. Men man kan ikke få en drømmehund, hvis man altid skal gå rundt med hundekiks i lommen. Så er hverken hund eller menneske kommet ud over indlæringen. Vi kommer hele tiden tilbage til det der med tillidsforholdet. Hunden skal komme, når du kalder, fordi den gerne vil komme tilbage og være sammen med netop dig. Den skal arbejde for dig, ikke for godbitten."

Bog på vej - og næste generation

"Jeg har ikke kunnet lade være med at skrive en bog om alt dette her. Den hedder ganske simpelt "Bogen om hunden - udvikling, opdragelse, uddannelse og sprog". Den kommer snart på Borgens Forlag.

Vi er et familieføretagende omkring dette her. Frank siger ganske vist, at jeg opdrager hundene, og han spolerer dem. Men i praksis er han den, der står bagved og holder i trådene. Han har også taget alle billederne til bogen.

Og vores datter på fem et halvt er lige så glad for hundene, som vi er. Da hun var 2 år, lagde hun sig til at sove i en hundeseng, og hun spørger, om hun ikke godt må træne. Det får hun så lov til. Hun er jo så heldig at have hunde, som altid kommer tilbage og afleverer den bold, hun kaster til dem. Men hun er også rigtig interesseret og kommer og spørger: "Hvad betyder det, når Rasmus gør sådan?" og "Hvad kan Dinah godt lide?" Hun har fat i noget af det rigtige."

